Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

15. prosince 2016 *

„Celní unie — Dovoz výrobků z tuňáka ze Salvadoru — Dodatečné vybrání dovozního cla — Žádost o nevybrání dovozního cla — Článek 220 odst. 2 písm. b) a článek 236 nařízení (EHS) č. 2913/92 — Právo na řádnou správu v rámci článku 872a nařízení (EHS) č. 2454/93 — Chyba ze strany příslušných orgánů, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit“

Ve věci T-466/14,

Španělské království, zastoupené původně A. Rubio Gonzálezem, poté V. Ester Casas, abogado del Estado,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Arenasem, A. Caeirosem a B.-R. Killmannem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2014) 2363 final ze dne 14. dubna 2014, kterým bylo konstatováno, že v konkrétním případě je prominutí dovozního cla odůvodněno pro určitou částku, ale není odůvodněno pro jinou částku (REM 02/2013), v rozsahu, v němž obsahuje závěr, že prominutí dovozního cla ve výši 14 417 193,41 eura není odůvodněno,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení, na poradách, A. Dittrich, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. dubna 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

1 V letech 2007 až 2009 dovezly dvě společnosti skupiny Calvo, usazené ve Španělsku, a sice společnost Calvo Conservas, SL a společnost Calvo Distribución Alimentaria, SL (dále jen společně „dlužník“), do Španělska výrobky získané zpracováním tuňáka, a sice konzervovaného tuňáka a zmrazené hřbety z tuňáka, u nichž byl jako původ uveden Salvador (dále jen „sporné dovozy“).

2 Dlužník podal ke španělským celním orgánům žádost, aby na sporné dovozy uplatnily systém všeobecných celních preferencí (dále jen „GSP“), což vedlo k pozastavení uplatňování sazby ve výši 24 % společného celního sazebníku prostřednictvím předložení osvědčení o původu zboží na tiskopise A, jež vydaly celní orgány Salvadoru na základě žádosti vývozce, kterým je jiná společnost skupiny Calvo, a sice společnost Calvo Conservas El Salvador, SA de CV, jež poskytla celním orgánům Salvadoru doklady o původu zboží pro účely GSP.

3 Na základě osvědčení o původu zboží předložených dlužníkem uznaly španělské celní orgány salvadorský původ výrobků a vyhověly žádosti dlužníka o uplatnění preferenčního sazebního zacházení na sporné dovozy.

4 V období od 8. do 20. listopadu 2009 vedli zástupci Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) a několika členských států Evropské unie v Salvadoru vyšetřování z důvodu podezření z podvodu při dovozu výrobků získaných zpracováním tuňáka.

5 Z inspekčních zpráv OLAF ze dnů 2. června a 7. prosince 2009, jakož i ze závěrečné zprávy ze dne 16. září 2010 vyplývá, že pravidla GSP nebyla dodržena. Bylo odhaleno několik nesrovnalostí ohledně původu sporných dovozů. Tyto nesrovnalosti se týkaly použití osvědčení o původu zboží, jež nebyla pro účely GSP vyhovující, nesplnění podmínky, že posádky plavidel musí tvořit alespoň ze 75 % státní příslušníci zvýhodněné země nebo členských států, aby plavidlo mohlo být považováno za mající státní příslušnost zvýhodněné země, a používání dvou vlajek, salvadorské a seychelské, plavidly lovícími tuňáky, Montelape a Montealegre, která patří skupině Calvo, takže obě tato plavidla měla být považována za plavidla bez státní příslušnosti, a tudíž tuňák ulovený těmito plavidly nemohl být považován za pocházející ze Salvadoru.

6 Nesrovnalost spočívající v použití dvojí vlajky plavidly lovícími tuňáka, Montelape a Montealegre, byla předmětem vyšetřování vedeného OLAF za účelem kontroly využívání strukturálních a investičních fondů pro rybolov, jež obdržela jedna ze společností skupiny Calvo, a sice společnost Calvopesca, SA. V závěrečné zprávě OLAF byly konstatovány závažné nesrovnalosti ohledně výše zmíněných plavidel, jež byla registrována na Seychelách, aby si tak mohla činit nárok na strukturální fondy pro rybolov, a jejichž vlajka byla po dvou letech provozu změněna na vlajku salvadorskou, a to s cílem uvádět u úlovků jako původ Salvador za účelem uplatnění preferenčního sazebního zacházení GSP.

7 V roce 2010 zahájily španělské orgány na základě zpráv OLAF řízení o dodatečném vybrání dovozního cla, přičemž na sporné dovozy uplatnily sazbu ve výši 24 % společného celního sazebníku. Výše vyměřeného cla činila 15 292 471,19 eura.

8 Dne 1. července 2011 podal dlužník žádost o prominutí dovozního cla podle článku 236 ve spojení s čl. 220 odst. 2 písm. b) a článkem 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1, dále jen „CKS“).

9 Poté, co Evropská komise informovala dlužníka o svém záměru zaujmout nepříznivé stanovisko, vzal dlužník dopisem ze dne 5. září 2012 svoji žádost o prominutí cla zpět.

10 Komise následně dne 10. září 2012 dlužníkovi oznámila, že řízení ve věci žádosti o prominutí cla považuje za nezahájené.

11 Dne 16. ledna 2013 podaly španělské orgány na základě článku 236 ve spojení s čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS z úřední povinnosti žádost o prominutí cla ke Komisi.

12 Dlužník měl za to, že podmínky stanovené v článku 236 ve spojení s čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS byly splněny a sdílel argumentaci španělských orgánů, avšak naproti tomu vyjádřil svůj nesouhlas s vrácením věci Komisi, s ohledem na rozsudek vydaný Audiencia Nacional (Ústřední soudní dvůr, Španělsko), v němž bylo shledáno, že v dané věci lze nárok na preferenční sazební zacházení GSP přiznat. Podle dlužníka měla být věc vrácena vnitrostátním orgánům, přičemž mohla být případně Soudnímu dvoru předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

13 Komise však měla za to, že účinkem španělského soudního rozhodnutí není bránit přijetí rozhodnutí v oblasti spadající do její pravomoci.

14 Ve dnech 13. února, 16. července a 8. října 2013 si Komise vyžádala doplňující informace, které španělské orgány poskytly. Dlužník byl seznámen s těmito žádostmi o informace a mohl předložit vyjádření k odpovědím, které španělské orgány zamýšlely podat.

15 Dopisem ze dne 10. prosince 2013 Komise podle článku 872a nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí CKS (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), vyzvala dlužníka, aby vyjádřil připomínky k jakékoli skutkové nebo právní otázce, jež by mohla vést k zamítnutí jeho žádosti (dále jen „oznámení námitek“).

16 V dopise ze dne 9. ledna 2014 dlužník tvrdil, že chyby se dopustily salvadorské orgány. Zdůraznil svoji dobrou víru a dodržení ustanovení týkajících se celního prohlášení. Dále vyjádřil výhrady vůči výkladu ustanovení týkajících se vlajek provedenému Komisí a zdůraznil obtíže při dodržování kritéria týkajícího se složení posádky stanoveného v čl. 68 odst. 2 nařízení č. 2454/93. Konečně tvrdil, že Komise nepředala salvadorským orgánům správné vzory otisků razítek a nerespektovala jeho právo na účinnou procesní obranu, neboť dlužníkovi nepředala všechny doklady, na nichž založila své rozhodnutí.

17 Dne 17. února 2014 se v souladu s článkem 873 nařízení č. 2454/93 sešla odborná skupina složená ze zástupců členských států k projednání dané věci.

18 Rozhodnutím C(2014) 2363 final, ze dne 14. dubna 2014 Komise shledala, že v konkrétním případě je prominutí dovozního cla odůvodněno pro určitou částku, ale není odůvodněno pro jinou částku (REM 02/2013) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

19 V bodě 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise připomněla, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS představuje vydání nesprávných osvědčení celními orgány třetí země chybu, kterou hospodářský subjekt, jenž jednal v dobré víře a v souladu s ustanoveními platných předpisů týkajícími se celního prohlášení, nemohl rozumným způsobem zjistit.

20 Pokud jde o podmínku zjistitelnosti chyby, Komise v bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že se salvadorské orgány dopustily chyby tím, že vydaly osvědčení o původu zboží na tiskopise A odporující nařízení č. 2454/93. V bodech 30 až 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že se nedopustila žádné chyby ohledně poskytnutí vzorů otisků razítek salvadorským orgánům, ani ohledně předání dokladů, na nichž zamýšlela založit své rozhodnutí. V první řadě Komise tvrdí, že i kdyby taková chyba byla zjištěna, měla by vliv jen tehdy, kdyby osvědčení o původu byla padělaná. K tomu však nedošlo. V druhém případě Komise dosvědčuje, že dlužníkovi předala požadované doklady a poskytla mu možnost se k těmto dokladům vyjádřit.

21 Komise připomíná, že při posuzování první uvedené podmínky musí přihlédnout ke všem okolnostem daného případu, povaze chyby, jakož i zkušenosti a náležité péči dlužníka. Dodává, že podle judikatury Soudního dvora musí být povaha chyby posuzována z hlediska komplexnosti použitelné právní úpravy. Na jedné straně v bodě 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že dlužník porušil pravidla týkající se původu tím, že nezajistil dodržování požadavku, aby posádky plavidel lovících tuňáka tvořili alespoň ze 75 % státní příslušníci členských států Unie nebo zvýhodněné země. Na druhé straně v bodě 36 a 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že preferenční sazební zacházení bylo přiznáno na základě nesprávných osvědčení, a sice osvědčení EUR.1 vydaných seychelskými orgány nebo orgány Pobřeží slonoviny a osvědčení o nepreferenčním původu vydaných obchodními komorami Španělska a Francie. V těchto případech nebylo možno dohledat původ tuňáka. Vzhledem k tomu, že vývozce je dceřinou společností skupiny Calvo, k níž náleží i dlužník, měl posledně zmíněný chybu zjistit. Naproti tomu v bodě 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí má Komise za to, že pokud jde osvědčení o původu zboží vydaná Panamou, tj. zemí, která stejně jako Salvador náleží k regionálnímu sdružení II, dlužník nemohl vědět, zda salvadorské orgány správně vydaly tato osvědčení.

22 Pokud jde o druhou podmínku týkající se dobré víry dlužníka, Komise v bodech 40 a 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že s ohledem na povahu činností dlužníka a jeho příslušnost ke sdružení, které působí na několika kontinentech, a tudíž podléhá různým pravidlům, nepostupoval dlužník s náležitou péčí nezbytnou ke splnění podmínky týkající se složení posádky.

23 V bodě 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dále zdůrazňuje, že vývozce předložil v některých případech buď osvědčení o nepreferenčním původu vydaná obchodními komorami Španělska a Francie spolu s osvědčeními EUR.1 nevydanými celními orgány Unie, týkajícími se Dohody o partnerství mezi členy skupiny afrických, karibských a tichomořských států na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na druhé straně, podepsané v Cotonou dne 23. června 2000 (Úř. věst. 2000, L 317, s. 3) a schválené jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2003/159/ES ze dne 19. prosince 2002 (Úř. věst. 2003, L 65, s. 27, dále jen „dohoda AKT“), nebo osvědčení EUR.1 vydaná seychelskými orgány spolu s osvědčeními na tiskopise A vydanými panamskými orgány. Tím, že dlužník předložil osvědčení o původu, jež neumožňují určit původ tuňáka, porušil ustanovení o celním prohlášení a použitelná pravidla týkající se původu.

24 Konečně Komise v bodech 43 až 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že obě plavidla lovící tuňáky patřící skupině Calvo použila dvojí vlajku nebo byla registrována ve dvou státech, přestože unijní právní předpisy jasně stanoví podmínku, že aby mohlo být nárokováno preferenční sazební zacházení, musí být plavidlo registrováno v jediné zemi a plout pod vlajkou této země. Tím, že dlužník nedodržel článek 68 odst. 2 nařízení č. 2454/93, nepostupoval s předepsanou náležitou péčí.

25 Komise proto shledala, že prominutí dovozního cla ve výši 230 879,88 eura je odůvodněno u dovozů, pro které doklad o původu tuňáka zpracovaného v Salvadoru spočíval v osvědčeních o původu zboží na tiskopise A vydaných panamskými orgány, a není odůvodněno pro dovozní clo ve výši 14 417 193,41 eura odpovídající ostatním případům.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. června 2014 podalo Španělské království projednávanou žalobu. Komise předložila žalobní odpověď dne 18. září 2014. Dne 17. listopadu 2014 předložilo Španělské království repliku a dne 22. ledna 2015 předložila Komise dupliku.

27 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (pátý senát) o zahájení ústní části řízení.

28 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. dubna 2016.

29 Španělské království navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž obsahuje závěr, že prominutí dovozního cla ve výši 14 417 193,41 eura není odůvodněno,

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

30 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu v plném rozsahu,

— uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

Argumenty účastníků řízení

31 Španělské království uplatňuje na podporu žaloby dva žalobní důvody. První z nich vychází z porušení práva na řádnou správu v rámci článku 872a nařízení č. 2454/93 a druhý vychází z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na řádnou správu v rámci článku 872a nařízení č. 2454/93

32 Španělské království tvrdí, že rozhodnutí zakládající se na předem neoznámených důvodech nerespektuje právo na řádnou správu v rámci článku 872a nařízení č. 2454/93 a článku 41 Listiny základních práv Evropské unie.

33 Španělské království zdůrazňuje, že v rámci řízení o prominutí dovozního cla článek 872a nařízení č. 2454/93 stanoví, že jestliže Komise hodlá přijmout nepříznivé rozhodnutí, předá dotyčné osobě námitky písemně spolu se všemi doklady, na nichž se námitky zakládají, aby dotyčná osoba mohla vyjádřit stanovisko. S ohledem na tři žádosti o poskytnutí doplňujících informací, které Komise zaslala dlužníkovi, má Španělské království za to, že úplný rozbor všech tří podmínek pro prominutí dovozního cla stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS byl proveden, přičemž podmínky neuvedené v oznámení námitek musí být považovány za splněné.

34 V oznámení námitek vyjádřila Komise námitky pouze k podmínce spočívající v možnosti dlužníka zjistit chybu a nezabývala se podmínkami týkajícími se dobré víry a dodržení předpisů týkajících se celního prohlášení. V bodech 40 až 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí však provedla rozbor posledně zmíněných podmínek, čímž porušila článek 41 Listiny základních práv.

35 V replice mělo Španělské království za to, že zmínka o nedodržení pravidel týkajících se původu v oznámení námitek není dostačující, neboť se jedná o podmínku, na jejíž splnění se váže zahájení řízení o prominutí dovozního cla. Tvrdí, že to, že Komise k oznámení námitek připojila doklady související s dodržením podmínek týkajících se dobré víry a předpisů týkajících se celního prohlášení, nemůže vyvážit nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále podotýká, že to, že odpověď dlužníka na oznámení námitek obsahuje vyjádření stanoviska k dobré vůli a celnímu prohlášení, neznamená, že uvedené oznámení bylo náležitě odůvodněno. Konečně uvedlo, že řízení mohlo vést k odlišnému výsledku, neboť chyba nebyla zjistitelná, jelikož vývozce nepodal nesprávný popis skutečností.

36 Komise tvrdí, že dodržela podmínku stanovenou v článku 872a nařízení č. 2454/93 prostřednictvím oznámení námitek a všech dokladů, na nichž se námitky zakládaly, jež byly předány dlužníkovi, který v dopise ze dne 9. ledna 2014 předložil vyjádření stanoviska zejména k dobré víře. Tvrdí, že se

oznámení námitek vyjádřilo k podmínkám týkajícím se dobré víry a celního prohlášení. Komise podotýká, že oznámení námitek obsahuje jeden celý odstavec věnovaný dobré víře dlužníka a tato podmínka je podle Komise neoddělitelná od podmínky týkající se zjistitelnosti chyby. Věděl-li dlužník o chybě a uplatnil-li nárok na preferenční sazební zacházení, nelze mít za to, že byl v dobré víře, neboť na tu se lze odvolat pouze tehdy, když dlužník dodržel všechny právní předpisy. Komise je tudíž názoru, že povinnost uvést odůvodnění byla splněna přezkumem náležité péče dlužníka a zjistitelnosti chyby.

37 Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí i oznámení námitek zmiňují podmínku týkající se dodržení předpisů o celním prohlášení a dlužník se v dopise ze dne 9. ledna 2014 k této otázce vyjádřil, takže nelze shledat žádné porušení jeho práva být vyslechnut. Podotýká, že dosah povinnosti uvést odůvodnění musí být posuzován zejména s ohledem na její kontext, a tudíž na doklady připojené k oznámení námitek, které se týkaly zejména dodržení podmínek dobré víry a celního prohlášení s ohledem na pravidla týkající se původu.

38 Komise mimoto zdůraznila, že porušení práva být vyslechnut vede ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze tehdy, kdy by v případě neexistence této nesrovnalosti mohlo vést řízení k odlišnému výsledku. Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS jsou kumulativní, má Komise za to, že okolnost, že napadené rozhodnutí rozvíjí poznatek, že dlužník mohl chybu namítanou v projednávané věci zjistit, stačí k odůvodnění zamítavého rozhodnutí o prominutí dovozního cla. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že dlužník mohl předložit další vyjádření, jež by mohlo vést k přijetí odlišného rozhodnutí.

39 Dodržování práva na obhajobu představuje základní zásadu práva Unie, jejíž nedílnou součástí je právo být v každém řízení vyslechnut (rozsudky ze dne 18. prosince 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, body 33 a 36, a ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 28).

40 Právo být vyslechnut v každém řízení je dnes zakotveno nejen v článcích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, jež zaručují dodržování práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces v každém soudním řízení, ale i v článku 41 Listiny, který zaručuje právo na řádnou správu. Článek 41 odst. 2 stanoví, že toto právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout (rozsudek ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 29).

41 Na základě této zásady, která se použije v případě, že správní orgán zamýšlí přijmout akt proti určité osobě, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení (rozsudky ze dne 18. prosince 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, bod 36, a ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 30), musí být adresátům rozhodnutí významně ovlivňujících jejich zájmy umožněno účelně vyjádřit stanovisko ohledně skutečností, na kterých správní orgán zamýšlí založit své rozhodnutí (rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, bod 37).

42 Je ještě třeba připomenout, že v celní oblasti je dodržování práva na účinnou procesní obranu zajištěno článkem 872a nařízení č. 2454/93, který stanoví, že jestliže Komise kdykoli během řízení uvedeného v článcích 872 a 873 hodlá přijmout rozhodnutí nepříznivé vůči dotyčné osobě, předá jí své námitky písemně spolu se všemi doklady, na nichž se námitky zakládají, že dotyčná osoba vyjádří své stanovisko písemně do jednoho měsíce ode dne odeslání námitek, a neoznámí-li dotyčná osoba své stanovisko v této lhůtě, má se za to, že se vzdala práva vyjádřit svůj postoj.

43 Projednávaný žalobní důvod je třeba zkoumat z těchto hledisek.

44 V projednávané věci zaslala Komise dlužníkovi oznámení námitek, na které dlužník odpověděl (viz body 15 a 16 výše).

45 Nicméně Španělské království v zásadě tvrdí, že jelikož se oznámení námitek netýkalo podmínek dobré víry dlužníka a dodržení předpisů o celním prohlášení, je třeba z toho dovodit, že Komise neměla námitek vůči těmto dvou podmínkám pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, které musí být považovány za dlužníkem splněné. Tím, že Komise tyto aspekty posoudila v bodech 40 až 42 napadeného rozhodnutí, porušila článek 41 Listiny základních práv a tím porušila právo dlužníka být vyslechnut.

46 Ač není nutné rozhodnut o přípustnosti žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva být vyslechnut s ohledem na možnost Španělského království dovolávat se tohoto porušení, které se dotýká dlužníka, jelikož se jedná o důvod relativní protiprávnosti (obdobně viz rozsudek ze dne 1. července 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche v. Komise, T-64/08, nezveřejněný, EU:T:2010:270, bod 186), musí být první žalobní důvod každopádně zamítnut jako neopodstatněný.

47 V této souvislosti je třeba předeslat, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby tato chyba ze strany uvedených orgánů nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře rozumným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (viz rozsudky ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 30 a citovaná judikatura, a ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47 a citovaná judikatura).

48 Pokud jde o první z těchto podmínek, je nutno připomenout, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudek ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31 a citovaná judikatura).

49 Pokud jde o druhou z výše uvedených podmínek, musí být zjistitelnost chyby, které se dopustily příslušné celní orgány, posuzována s přihlédnutím k povaze chyby, profesní zkušenosti dotčených subjektů a náležité péči, se kterou posledně uvedené postupovaly. Povaha chyby závisí na komplexnosti nebo naopak na dostatečně jednoduchém charakteru dotčené právní úpravy a časovém období, během něhož orgány ve své chybě setrvaly (viz rozsudek ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 32 a citovaná judikatura).

50 Pokud jde o třetí podmínku, deklarant je povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené unijními předpisy a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na celní zacházení požadované pro dotčené zboží (viz rozsudek ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 33 a citovaná judikatura).

51 Je třeba konstatovat, že ačkoli Španělské království tvrdí opak, z oznámení námitek, zejména z jeho části B, jejíž název odkazuje zaprvé na podmínku týkající se zjistitelnosti chyby, zadruhé na dobrou víru dlužníka a zatřetí na to, zda dlužník dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se jeho celního prohlášení, vyplývá, že Komise měla mimo jiné za to, že za účelem posouzení dobré víry dlužníka musela zkoumat, zda dotyčný mohl zjistit chybu, které se dopustily salvadorské orgány.

52 V této souvislosti se Komise zabývala otázkou, zda chyba, které se dopustily uvedené orgány, mohla být zjištěna na základě prosté analýzy skutkového stavu. Komise si jasně učinila spojitost mezi tvrzením dlužníka o jeho dobré víře a otázkou, do jaké míry dlužník o chybě věděl nebo mohl vědět. Je třeba dodat, že z odpovědi dlužníka ze dne 9. ledna 2014 vyplývá, že tento pochopil uvedená tvrzení v tomto smyslu a poskytl konkrétní informace zejména o své dobré víře a o skutečnosti, že splnil požadavky stanovené příslušnými předpisy.

53 Pokud jde konkrétně o složení posádky plavidel, Komise vzala v úvahu činnost dlužníka a to, že danou činnost vyvíjel v různých oceánech a mořích, jež podléhají různým pravidlům, aby z toho dovodila, že dlužník mohl správně použít předpisy o preferenčním sazebním zacházení týkající se pravidel o původu a měl ověřit, zda podmínky takového preferenčního zacházení byly splněny, zajištěním si přístupu k takovým informacím. Komise shledala, že předmětné právní předpisy nemohou být považovány za komplexní. Podle ní mohl vývozce v projednávané věci zjistit chybu, které se dopustily salvadorské orgány.

54 Pokud jde o doklad o původu úlovků, Komise uvedla, že dlužník měl vědět, že předložená osvědčení nepředstavovala doklady, jež by byly v souladu s regionální kumulací, a že výrobky, pro které salvadorské orgány vydaly osvědčení o původu zboží na tiskopise A, nesplňovaly podmínky k přiznání preferenčního původu, z čehož dovodila, že vývozce měl zjistit chybu, které se dopustily salvadorské orgány.

55 Pokud jde o dvojí vlajku obou plavidel, která byla zmíněna v bodě 6 výše, Komise konstatovala, že jelikož dlužník náležel k téže skupině jako společnost, která byla majitelkou těchto plavidel, věděl nebo měl vědět, že tato plavidla byla registrována i na Seychelách, a měl znát normy použitelné v tomto ohledu, které nelze považovat za komplexní.

56 V souvislosti s profesní zkušeností dlužníka Komise zdůraznila, že dlužník patří ke skupině, která zaujímá vedoucí postavení v rámci rybolovu, přípravy, výroby, balení potravinových výrobků na bázi ryb a jejich uvádění na trh.

57 Pokud jde o případnou náležitou péči dlužníka, Komise převzala různá zjištění a závěry plynoucí z bodů 53 až 56 výše, aby z nich dovodila, že dlužník nepostupoval s náležitou péčí, kterou bylo možno očekávat od profesionálního hospodářského subjektu, a neposkytl celním orgánům veškeré nezbytné informace vyžadované unijními normami v oblasti celního zacházení požadovaného pro předmětné zboží.

58 Za těchto podmínek uvádí oznámení námitek dostatečně jasně a úplně důvody, jež vedly Komisi k tvrzení, že chybu, které se dopustily salvadorské celní orgány, mohl subjekt jednající v dobré víře snadno zjistit, v souladu s judikaturou citovanou v bodě 47 výše. Španělské království tedy nemůže tvrdit, že právo dlužníka být vyslechnut bylo porušeno z důvodu neexistence námitek týkajících se dobré víry dlužníka.

59 Dále je třeba konstatovat, že pokud jde o podmínku dodržení předpisů týkajících se celního prohlášení, Komise v oznámení námitek jasně a podrobně vylíčila důvody, proč má za to, že tato podmínka splněna nebyla. Jak zdůrazňuje Komise, oznámení námitek obsahuje údaj, podle kterého měla Komise za to, že dlužník nedodržel ustanovení týkající se pravidel o původu obsažená v hlavě IV kapitole 2 nařízení č. 2454/93 o pravidlech původu GSP v Unii. Takovýto závěr navazoval v oznámení námitek na zjištění, že vývozce, který náleží k téže skupině společností jako dlužník, mohl vědět, že použitá osvědčení nejsou vhodná pro přiznání nároku ne regionální kumulaci, že výrobky, na které se vztahovala osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná salvadorskými orgány, nesplňovala podmínky k tomu, aby byl Salvador přiznán jako preferenční původ, a na dotčené výrobky nemohlo být uplatněno preferenční sazební zacházení stanovené unijními právními předpisy.

60 Těmito zjištěními vyjádřila Komise pochybnosti o dodržení předpisů týkajících se celního prohlášení ze strany dlužníka. Chybné uplatnění pravidel týkajících se původu výrobků dovážených do Unie za účelem přiznání preferenčního sazebního zacházení má totiž vliv na celní prohlášení vztahující s k těmto výrobkům, neboť v něm jsou chybně podrobeny režimu, který si nelze ve vztahu k nim nárokovat.

61 Článek 84 nařízení č. 2454/93 stanoví, že doklady o původu zboží se předkládají celním orgánům členského státu dovozu postupy uvedenými v článku 62 CKS. Posledně zmíněný článek se přitom týká písemného celního prohlášení. Stanoví, že celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel, musí být podepsáno a obsahovat všechny náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, a k celnímu prohlášení musí být připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících uvedený celní režim. Aby mohlo být uplatněno preferenční sazební zacházení z důvodu původu dovezených výrobků, musí dovozce na základě článku 62 CKS ve spojení s článkem 84 nařízení č. 2454/93 připojit ke svému celnímu prohlášení osvědčení o původu zboží na tiskopise A, které je správné.

62 Nedodržení pravidel týkajících se původu dovezených výrobků tudíž vede k porušení předpisů týkajících se celního prohlášení.

63 Argumentace Španělského království, podle které není zmínka o nedodržení pravidel týkajících se původu, jež je obsažena v oznámení námitek, dostačující, neboť se jedná o podmínku, na jejíž splnění se váže zahájení řízení o prominutí dovozního cla, musí být tudíž odmítnuta, neboť jakkoli skutečnost, že salvadorské orgány nevydaly správná osvědčení o původu zboží, představuje ve skutečnosti důvod, který vedl španělské celní orgány k zahájení řízení o dodatečném vybrání dovozního cla v návaznosti na zprávy OLAF, je též dokladem toho, že dlužník nedodržel předpisy týkající se původu zboží a celního prohlášení.

64 Kromě toho, ačkoli Komise zmínila otázku dokladů, které mohly být připojeny k oznámení námitek a zakládaly se na nich námitky, je třeba konstatovat, že Španělské království nevytýká Komisi, že nesdělila, jaké doklady byly nezbytné k zajištění ochrany práva dlužníka na účinnou procesní obranu. Španělské království se ostatně v replice omezuje na konstatování, že Komise může své námitky podepřít doklady, které přiložila k oznámení námitek, ale uvedené námitky nemůže odůvodnit pouze na základě těchto dokladů.

65 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být každopádně zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS

66 Španělské království tvrdí, že dlužník nemohl chybu rozumným způsobem zjistit, a podpůrně uvádí, že dlužník postupoval s náležitou péčí a dodržel ustanovení týkající se celní hodnoty. Španělské království sice prezentuje argumentaci na podporu druhého žalobního důvodu jako obsahující tři části, jež odpovídají podmínkám stanoveným pro neprovedení dodatečného výběru cla v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, zároveň tím však zpochybňuje kumulativní charakter těchto tří podmínek.

67 Úvodem je vhodné se vyjádřit k přípustnosti jedné z výtek uplatněných v replice.

K přípustnosti výtky týkající se dřívější žádosti o prominutí dovozního cla podané dlužníkem

68 V replice Španělské království tvrdí, že v rozsahu, v němž Komise patrně vznáší otázky ohledně spisu REM 01/11, je třeba mít za to, že prominutí, jež je předmětem tohoto spisu, bylo přiznáno, neboť podmínky k předání spisu stanovené v čl. 871 odst. 6 první nebo páté odrážce nařízení č. 2454/93 nebyly splněny. Prominutí bylo přiznáno před přijetím napadeného rozhodnutí z důvodu marného

uplynutí zákonných lhůt, přičemž z žádného dokladu týkajícího se tohoto spisu není patrné, že by došlo ke změně skutkového stavu nebo právního posouzení ani k neshodě ve vylíčení skutkového stavu.

69 V duplice Komise uvedla, že argument týkající se jiného spisu, jehož předmětem bylo prominutí cla, musí být shledán nepřípustným, neboť jde o argument uplatněný po lhůtě.

70 Španělské království na jednání v odpověď na otázku Tribunálu upřesnilo v souvislosti s tvrzeními uvedenými v replice ohledně spisu REM 01/11, že se nejedná o nový žalobní důvod, ale že pouze odpovědělo na tvrzení Komise.

71 Z ustanovení čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu ve spojení s čl. 84 odst. 1 téhož jednacího řádu každopádně vyplývá, že žaloba musí obsahovat předmět sporu a stručný popis uvedených žalobních důvodů a že nové důvody nebo argumenty nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. července 2015, Dennekamp v. Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 80).

72 I za předpokladu, že Španělské království v replice tvrdilo, že je třeba prominout dovozní clo, o které jde v projednávané věci, z důvodu uplynutí zákonných lhůt k přijetí rozhodnutí Komisí na základě žádosti o prominutí předložené dlužníkem dne 1. července 2011, jakožto odpověď na určitá tvrzení Komise, nic to nemění na skutečnosti, že se jedná o výtku, která nebyla uplatněna v žalobě, ačkoli se zakládá na právních a skutkových okolnostech, které již byly při podání uvedené žaloby Španělskému království známy, neboť není sporu o tom, že tuto žádost, jakož i zpětvzetí žádosti o prominutí cla učiněné dlužníkem předaly Komisi právě španělské orgány, ani o tom, že uvedené orgány byly informovány o skutečnosti, že Komise považovala řízení v této věci za nezahájené.

73 Je proto třeba konstatovat, že uvedená výtka, jež byla vznesena poprvé až v replice, a tudíž po lhůtě, je nepřípustná.

Ke kumulativní povaze podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS

74 V rámci výtky vycházející z nezjistitelnosti chyby Španělské království tvrdí, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS jsou orgány země vývozu odpovědné za chyby při vydání osvědčení o původu zboží a přezkumu podmínek pro uplatnění preferenčních režimů, pokud daná chyba byla následkem správného popisu skutečností podaného vývozcem nebo nesprávného popisu těchto skutečností za podmínky, že uvedené orgány věděly nebo měly vědět o tom, že osvědčení je nesprávné. S ohledem na závěr obsažený v napadeném rozhodnutí ohledně chyby salvadorských orgánů a na žádosti o doplňující informace zaslané španělským orgánům má Španělské království za to, že vývozce nepodal nesprávný popis skutečností ani neuvedl uvedené orgány v omyl, neboť předložil všechny informace, které měl k dispozici, zejména doklady o původu suroviny a seznamy posádek plavidel. Mělo být tudíž shledáno, že chyba nebyla rozumným způsobem zjistitelná.

75 Španělské království má v podstatě za to, že pokud chyba, které se dopustily celní orgány země vývozu, není následkem nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem, nebo dojde-li k takovému nesprávnému popisu skutečností, pokud si tyto orgány byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že předložená osvědčení byla nesprávná, je tím prokázáno, že hospodářský subjekt nemohl tuto chybu zjistit, neboť podmínky týkající se chyby jsou splněny. Španělské království se rovněž opírá o ustanovení týkající se zboží s preferenčním statusem, jež je obsaženo v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. 2000, L 311, s. 17), jenž vymezuje zvláštní pravidla použitelná v rámci preferenčních režimů, podle nichž zjištění chyby, k níž došlo na základě správných informací vývozce, má za následek, že uvedená chyba není rozumným způsobem zjistitelná.

76 Z této argumentace Španělské království dovozuje, že jelikož Komise v napadeném rozhodnutí neshledala, že k chybě došlo následkem nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem nebo že si salvadorské orgány byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že předložená osvědčení jsou nesprávná, odkazy na podmínky týkající se dobré víry a předpisů týkajících se celního prohlášení byly nesprávné.

77 Komise má za to, že výtka uplatněná Španělským královstvím je irelevantní, neboť to, že jedna ze tří podmínek pro prominutí cla je splněna, neznamená, že jsou splněny i zbylé dvě podmínky. Komise rovněž u Tribunálu podrobně odpověděla na otázku, zda chyba, které se dopustily salvadorské orgány, byla rozumným způsobem zjistitelná, a to na základě druhu chyby, které se tyto orgány dopustily.

78 Za účelem podání odpovědi na výtku uplatněnou Španělským královstvím je zaprvé třeba určit, zda nezjistitelnost chyby učiněné orgány země vývozu a související s osvědčeními o původu zboží vyplývá podle čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého pododstavce CKS automaticky z podmínek, za kterých byla tato chyba učiněna, a zadruhé v případě, že by se na uvedenou chybu mělo nahlížet jako na nezjistitelnou, určit, zda je z tohoto důvodu třeba považovat zbývající podmínky pro uplatnění uvedeného ustanovení za splněné.

K nezjistitelnosti chyby

79 Soudní dvůr judikoval, že účelem kontroly provedené po propuštění zboží je ověřit správnost původu uvedeného v dříve vydaném osvědčení o původu zboží (v tomto smyslu ohledně viz osvědčení EUR.1 rozsudky ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 32, a ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 43, a ohledně osvědčení o původu zboží na tiskopise A rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 17).

80 Když však kontrola provedená po propuštění zboží neumožní potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení o původu zboží na tiskopise A, je třeba dovodit, že toto zboží je neznámého původu, a osvědčení o původu zboží a preferenční sazba tedy byly poskytnuty neprávem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 34; ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 44, a ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 18).

81 Jestliže orgány státu vývozu vydaly nesprávná osvědčení o původu zboží na tiskopise A nebo EUR.1, musí být toto vydání podle uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého a třetího pododstavce CKS považováno za chybu, jíž se dopustily zmíněné orgány, ledaže se prokáže, že tato osvědčení byla založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. Pokud byla zmíněná osvědčení založena na chybných prohlášeních vývozce, musí být tudíž přistoupeno k dodatečnému výběru dovozního cla, není-li zřejmé, že si orgány, které takováto osvědčení vydaly, byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 48, a ze dne 8. listopadu 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 19).

82 Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba určit, zda mohl dlužník zjistit chyby, kterých se dopustily salvadorské orgány.

83 Španělské království, které se opírá o čl. 220 odst. 2 písm. b) druhý pododstavec CKS, ve znění nařízení č. 2700/2000, má za to, že jakmile Komise uzná, že se příslušné orgány dopustily chyby, nezjistitelnost této chyby vyplývá přímo z tohoto ustanovení.

84 Komise se omezila na podrobné tvrzení v duplice, že podmínky stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) prvním pododstavci CKS musí být splněny kumulativně, aby mohlo být rozhodnuto, že nebude přistoupeno k dodatečnému výběru dovozního cla, s přihlédnutím k zásadě legitimního očekávání a zásadě restriktivního výkladu výjimky z běžného režimu úhrady celního dluhu.

85 Španělské království přitom svou argumentací míří k tomu, aby Tribunál určil použitelná ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS v projednávané věci a podmínky stanovené těmito ustanoveními k tomu, aby bylo žádosti o nevybrání cla vyhověno.

86 Článek 220 odst. 2 písm. b) druhý pododstavec CKS stanoví, že chybu nebylo možno rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce, pokud k vydání nesprávného potvrzení orgány třetí země došlo v rámci režimu, v němž byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s těmito orgány. Článek 220 odst. 2 písm. b) třetí pododstavec CKS však stanoví, že vydání nesprávného potvrzení není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

87 Před vyvozením důsledků z chyby, které se dopustily salvadorské orgány, pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého a třetího pododstavce CKS, je tedy třeba nejprve určit s ohledem na znění napadeného rozhodnutí podmínky, za nichž se salvadorské orgány zmíněné chyby dopustily.

88 Zaprvé je třeba připomenout, že Komise konstatovala, že za účelem uplatnění GSP bylo ze Salvadoru dovezeno značné množství tuňáka na základě osvědčení o původu zboží na tiskopise A, která nebyla řádně vystavena, přičemž všechny nesrovnalosti týkající se uvedených osvědčení jsou porušením pravidel o původu, zejména prostřednictvím nesprávného použití osvědčení EUR.1 (body 6 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise z toho vyvodila závěr, že na předmětné dovozy tuňáka neměla být uplatněna preferenční celní sazba stanovená v GSP (bod 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

89 V bodě 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise s ohledem na okolnosti dané věci za to, že se salvadorské orgány dopustily chyby tím, že nesprávně vydaly osvědčení o původu zboží na tiskopise A a nedodržely příslušné články nařízení č. 2454/93.

90 Komise poté, co konstatovala, že se sama nedopustila žádné chyby při předání vzorů otisků razítek salvadorským orgánům (body 30 až 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí), posoudila, zda dlužník mohl chybu, které se dopustily tyto orgány, rozumným způsobem zjistit (body 29 a 33 až 39 napadeného rozhodnutí), a poté zda dlužník jednal v dobré víře (body 40 až 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

91 Je nutno podotknout, že Komise v napadeném rozhodnutí nekonstatovala, že nesprávná osvědčení byla vystavena na základě nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem, ani *a fortiori* že si salvadorské orgány byly vědomy nebo měly být vědomy toho, že předmětné zboží nesplňovalo podmínky pro preferenční celní zacházení, na rozdíl od toho, co bylo stanoveno v čl. 220 odst. 2 písm. b) třetím pododstavci CKS.

92 Zadruhé je tedy nutné určit, zda se na dlužníka může uplatnit pravidlo stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) druhém pododstavci CKS, z něhož vyplývá, že chybu nebylo možno rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce, pokud k vydání nesprávného osvědčení orgány třetí země došlo v rámci režimu, v němž byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s těmito orgány. Toto pravidlo je tedy spojeno s čl. 220 odst. 2 písm. b) prvním pododstavcem CKS, tím, že stanoví, že ve zvláštním případě vydání nesprávného osvědčení o původu zboží platí zákonná domněnka nezjistitelnosti chyby.

93 Nejprve z bodů 7 až 9 a 35 až 38 napadeného rozhodnutí vyplývá, že se nesrovnalosti zjištěné Komisí ve vydání osvědčení o původu zboží na tiskopise A týkají pravidel o původu zboží dováženého do Unie.

94 Dále k vydání nesprávných osvědčení o původu zboží na tiskopise A došlo na základě GSP, jenž byl v době rozhodné z hlediska skutkového stavu upraven zaprvé v nařízení Rady (ES) č. 980/2005 ze dne 27. června 2005 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí (Úř. věst. 2005, L 169, s. 1) a zadruhé v nařízení Rady č. 732/2008 ze dne 22. července 2008 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí pro období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2011 a o změně nařízení (ES) č. 552/97, č. 1933/2006 a nařízení Komise (ES) č. 1100/2006 a č. 964/2007 (Úř. věst. 2008, L 211, s. 1).

95 Z článku 5 odst. 2 nařízení č. 980/2005 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 732/2008 vyplývá, že pro účely režimů uvedených v čl. 1 odst. 2 těchto nařízení, tj. režimů, na jejichž základě se uplatňují celní preference, jsou pravidla původu týkající se metod správní spolupráce stanovena v nařízení č. 2454/93.

96 Ve znění plynoucím z nařízení Komise (ES) č. 883/2005 ze dne 10. června 2005, kterým se mění nařízení č. 2454/93 (Úř. věst. 2005, L 148, s. 1), jež se použije na skutkový stav projednávané věci, článek 81 nařízení č. 2454/93 stanoví, že dovoz původních výrobků do Unie s uplatněním celních preferencí ve smyslu tohoto ustanovení je zpravidla dovolen, pokud k přepravě zboží došlo přímo na základě předložení osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaném celními orgány nebo jinými příslušnými orgány veřejné moci země požívající preferenční zacházení. Článek 83 téhož nařízení stanoví, že protože osvědčení o původu zboží na tiskopise A slouží k prokázání nároku na uplatnění celních preferencí uvedených v tomto nařízení, je příslušný orgán veřejné moci země vývozu povinen přijmout předpisy potřebné k ověření původu výrobků a správnosti ostatních údajů uvedených v osvědčení.

97 Články 93 až 95 nařízení č. 2454/93 se týkají způsobů správní spolupráce mezi zeměmi zvýhodněnými v rámci systému GSP a Komisí, mezi něž patří dodatečné ověření osvědčení o původu zboží na tiskopise A vždy v případech, kdy mají celní orgány odůvodněné pochybnosti o jejich pravosti, skutečném původu daných výrobků nebo splnění ostatních požadavků stanovených v oddíle nařízení týkajícím se GSP, přičemž orgány země vývozu musí toto ověření provést a o jeho výsledcích informovat celní orgány Unie ve lhůtě šesti měsíců (čl. 94 odst. 1 a 3 nařízení č. 2454/93). Kromě toho čl. 94 odst. 6 nařízení č. 2454/93 stanoví, že pokud ověřovací postup nebo jiné dostupné informace dávají podnět k domněnce, že nejsou dodržována ustanovení oddílu týkajícího se GPS, provede zvýhodněná země vývozu z vlastního podnětu nebo na žádost Unie potřebná šetření nebo přijme vhodná opatření, aby tato šetření byla provedena s požadovanou naléhavostí, aby byly takové přestupky odhaleny a aby jim bylo možno předcházet, přičemž se Unie může na těchto šetřeních podílet. Konečně čl. 94 odst. 7 nařízení č. 2454/93 stanoví, že příslušný orgán veřejné moci zvýhodněné země musí uchovávat kopie osvědčení o původu zboží na tiskopise A alespoň po dobu tří let.

98 Z ustanovení nařízení č. 980/2005 a č. 732/2008 ve spojení s ustanoveními nařízení č. 2454/93, ve znění plynoucím z nařízení č. 883/2005, vyplývá, že preferenční status předmětných výrobků byl zjištěn na základě správní spolupráce, jíž se účastnily orgány třetí země, a sice salvadorské orgány.

99 Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého pododstavce CKS je na chybu, jíž se dopustily salvadorské orgány při vydání osvědčení o původu zboží na tiskopise A, třeba nahlížet jako na chybu, jež nemohla být rozumným způsobem zjištěna ve smyslu prvního pododstavce tohoto ustanovení.

100 Za těchto okolností je třeba pokračovat v úvahách za účelem určení, zda ostatní podmínky pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS musí být v projednávané věci splněny, nebo zda jak tvrdí Španělské království, není jejich splnění nezbytné, neboť Komise v napadeném rozhodnutí neshledala, že chyba byla následkem nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem nebo že si salvadorské orgány byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že předložená osvědčení byla nesprávná.

K povinnosti splnit ostatní podmínky pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS

101 Podle Španělského království jsou odkazy na podmínky týkající se dobré víry a předpisů týkajících se celního prohlášení, které učinila Komise, protiprávní, neboť Komise v napadeném rozhodnutí neshledala, že chyba, jíž se dopustily salvadorské orgány, byla následkem nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem.

102 Komise má v podstatě za to, že všechny tři podmínky pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) prvního pododstavce CKS musí být splněny k tomu, aby celní dluh nebyl dodatečně vybrán, a že správně zkoumala, zda dlužník byl v dobré víře a zda dodržel předpisy týkající se celního prohlášení. Pokud jde navíc o podmínku dobré víry, Komise je názoru, že se čl. 220 odst. 2 písm. b) čtvrtý pododstavec CKS, vložený nařízením č. 2700/2000, vztahuje na situaci dlužníka a brání tomu, aby se dlužník, který nejednal s náležitou péčí, mohl odvolávat na svou dobrou víru.

103 Za účelem podání odpovědi na argumentaci Španělského království je třeba konkrétně určit, zda nařízení č. 2700/2000 zavedlo zvláštní režim pro žádosti o neprovedení dodatečného výběru cla v případě, že se uplatní preferenční status dovezeného zboží.

104 Z bodů 92 až 99 výše přitom již vyplývá, že pokud byl podle čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého pododstavce CKS preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání nesprávného osvědčení těmito orgány za chybu, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce, přičemž takovéto pravidlo představuje výjimečnou situaci v tom smyslu, že za počáteční základ posouzení stanovuje zákonnou domněnku, kterou je třeba zohlednit při hodnocení dotčených kumulativních podmínek (viz bod 47 výše).

105 Kromě toho je nutno konstatovat, že nařízení č. 2700/2000, na kterém konkrétně Španělské království založilo tvrzení, že zavedlo zvláštní režim pro dodatečné zaúčtování dovozního cla v rámci preferenčních režimů, doplnilo článek 220 odst. 2 písm. b) CKS tím, že k jeho prvnímu pododstavci doplnilo čtyři další pododstavce, jež se všechny týkají preferenčního režimu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, body 3 a 4). Tento nový text mimoto posiluje ochranu legitimního očekávání dotčeného hospodářského subjektu v případě chyb celních orgánů v souvislosti s preferenčním režimem zboží ze třetích zemí (rozsudek ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 25), tím, že podává vysvětlení pro zvláštní případ preferenčního zacházení se zbožím ze třetích zemí (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, bod 29).

106 Z těchto úvodních poznámek tedy vyplývá, že čl. 220 odst. 2 písm. b) druhý až pátý pododstavec CKS zavádí zvláštní pravidla, podle kterých se dlužné dovozní clo dodatečně nezaúčtuje, pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, musí být žádost o neprovedení dodatečného výběru dovozního cla posuzována z hlediska článku 220 odst. 2 písm. b) druhého až pátého pododstavce CKS.

107 Nicméně při posuzování žádosti o neprovedení dodatečného výběru dovozního cla musí být rovněž přihlédnuto k ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) prvního pododstavce CKS, a tudíž v něm stanoveným kumulativním podmínkám, které musí být splněny vedle podmínky týkající se přiměřené zjistitelnosti chyby, jíž se dopustily příslušné orgány (viz body 92 až 99 výše), tj. že dlužník byl v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 1. října 2009, Agrar-Invest-Tatschl v. Komise, C-552/08 P, EU:C:2009:605, body 52, 55 a 56, a rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47].

108 Zaprvé, pokud jde o podmínku týkající se dobré víry dlužníka, z čl. 220 odst. 2 písm. b) čtvrtého pododstavce CKS vyplývá, že se dlužník může odvolat na dobrou víru, pokud je schopen prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení (rozsudek ze dne 16. prosince 2010, HIT Trading a Berkman Forwarding v. Komise, T-191/09, nezveřejněný, EU:T:2010:535, bod 53).

109 Španělské království tedy neprávem tvrdí, že Komise protiprávně odkázala na podmínku týkající se dobré víry před tím, než rozhodla, zda má provést dodatečný výběr dlužného dovozního cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, ve znění plynoucím z nařízení č. 2700/2000.

110 Je však třeba připomenout, že podmínka týkající se dobré víry hospodářského subjektu a podmínka týkající se nevědomosti o chybě, jíž se dopustily celní orgány, vykazují určitou spojitost. Otázka, zda daný subjekt jednal v dobré víře, vyžaduje zejména určení, zda tento subjekt nemohl chybu, které se dopustily příslušné orgány, rozumným způsobem zjistit (obdobně viz rozsudky ze dne 14. května 1996, Faroea Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, body 83 a 98 až 102; ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 30, a ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).

111 Nyní je třeba posoudit způsob, jakým musí být podmínka týkající se dobré víry určitého subjektu chápána za účelem uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) prvního až čtvrtého pododstavce CKS, v právním kontextu plynoucím z přijetí nařízení č. 2700/2000, tj. v oblasti preferenčních režimů. Je nezbytné přihlédnout k vysvětlení, jež může vyplývat z odůvodnění uvedeného nařízení, postupu vedoucího k přijetí tohoto nařízení a judikatury.

112 Zaprvé, pokud jde o odůvodnění nařízení č. 2700/2000, bod 11 odůvodnění uvádí, že v případě referenčních režimů je nutné vymezit pojem chyby celních orgánů a pojem dobré víry osoby povinné zaplatit clo. Po pojednání o otázce chyby orgánů třetích zemí se v uvedeném bodě odůvodnění dále obecně uvádí, že se osoba povinná zaplatit clo může odvolávat na dobrou víru, pokud může prokázat, že jednala s náležitou péčí, kromě případů, kdy bylo v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejněno oznámení, že existují odůvodněné pochybnosti. Tento bod odůvodnění musí být vykládán tak, že představuje indicii v tom smyslu, že dobrá víra dlužníka musí být posuzována tehdy, když chyba, jíž se dopustily orgány třetí země, vedla k vydání nesprávného osvědčení, bez ohledu na původ této chyby, na to, zda je přičitatelná těmto orgánům nebo zda byla vyvolána nesprávným popisem skutečností podaným vývozcem.

113 Zadruhé, pokud jde o samotný postup vedoucí k přijetí nařízení č. 2700/2000, je předně třeba podotknout, že změna článku 220 odst. 2 písm. b) CKS nebyla zahrnuta v návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1998, C 228, s. 8).

114 Po přijetí stanoviska v prvním čtení Evropským parlamentem, v němž bylo navrženo doplnění druhého a třetího pododstavce do článku 220 odst. 2 písm. b) CKS, Komise předložila pozměněný návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), kterým se mění nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 2000, C 248, s. 1).

115 Z protokolu z 2248. zasedání Rady Evropské unie „Vnitřní trh“, konaného v Bruselu (Belgie) dne 16. března 2000, na kterém bylo dosaženo politické dohody o návrhu změn CKS, navíc vyplývá, že tento návrh měl přesně vymezit pojmy „administrativní chyby“ a „dobrá víra dovozce“, pokud jde o operace se zbožím, na které bylo uplatněno preferenční zacházení na základě nesprávných osvědčení vydaných orgány třetí země.

116 Společný postoj (ES) č. 31/2000 ze dne 25. května 2000, který přijala Rada postupem podle článku 251 ES, za účelem přijetí nařízení Rady (ES), kterým se mění CKS (Úř. věst. 2000, C 208, s. 1), obsahuje body odůvodnění a ustanovení, která byla s konečnou platností přijata v podobě nařízení č. 2700/2000.

117 Zadruhé v tiskové zprávě IP/2000/1123 ze dne 5. října 2000 komisař pro vnitřní trh uvedl, že dotčená změna zavedla novou definici ochrany dobré víry subjektů dovážejících zboží v rámci preferenčních režimů, pokud se osvědčení o původu zboží ukáží jako nesprávná, a dovozci tak vědí o tom, že jim nebude automaticky prominuto, pokud vývozci ze třetí země například poskytly padělaná osvědčení o původu zboží.

118 Z postupu vedoucího k přijetí nařízení č. 2700/2000 jasně vyplývá, že se čl. 220 odst. 2 písm. b) čtvrtý pododstavec CKS, který se týká dobré víry dlužníka, použije tehdy, když nesprávná osvědčení, na jejichž základě se uplatní preferenční režim, byla vydána orgány třetí země, což potvrzuje závěr učiněný v bodě 112 výše, *in fine*.

119 Zatřetí je třeba podotknout, že Soudní dvůr judikoval, že z bodu 11 odůvodnění nařízení č. 2700/2000 vyplývá, že cílem změny článku 220 odst. 2 písm. b) CKS bylo vymezit ve zvláštních případech preferenčních režimů pojmy „chyba celních orgánů“ a „dobrá víra osoby povinné zaplatit clo“, a že ač tím nedošlo k jeho meritorní změně, je cílem tohoto článku vysvětlit výše uvedené pojmy, obsažené již v původním znění uvedeného článku 220 a již upřesněné judikaturou (viz rozsudek ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 22 a citovaná judikatura). Unijní soud tudíž konstatoval, že čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS má především výkladovou povahu (rozsudek ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 23).

120 Soudní dvůr tak převzal úvahy obsažené ve stanovisku generální advokátky J. Kokott ve věci Beemsterboer Coldstore Services, (C-293/04, EU:C:2005:527, body 29 a 32), podle kterých cílem nového znění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS nebyla změna, ale pouhé upřesnění pro zvláštní případ preferenčního zacházení se zbožím ze třetích zemí, přičemž unijní normotvůrce považoval za nezbytné blíže vymezit pojmy „chyba celních orgánů“ a „dobrá víra osoby povinné zaplatit clo“, a dále nové znění tohoto ustanovení mělo pouze kodifikovat a upřesnit dosavadní právní stav právě pro tento zvláštní případ chyb celních orgánů ohledně preferenčního statusu zboží z třetích zemí.

121 Za těchto okolností se i nadále uplatní dřívější judikatura v oblasti dodatečného výběru dovozního cla. Jak bylo uvedeno v bodě 110 výše, vyplývá z toho, že podmínky týkající se dobré víry daného subjektu a podmínka týkající se nevědomosti o chybě, které se dopustily celní orgány, jsou do určité míry provázané, neboť otázka, zda daný subjekt jednal v dobré víře, vyžaduje zejména určení, zda mohl chybu, jíž se dopustily příslušné orgány, rozumným způsobem zjistit.

122 Nehledě na to, že z čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého pododstavce CKS vyplývá, že se chyba, jíž se dopustily orgány třetí země při vydání nesprávného osvědčení, považuje za chybu, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce (viz bod 99 výše), je rovněž třeba přihlédnout k tomu, že podmínka týkající se dobré víry dotyčného subjektu a podmínka týkající se nevědomosti o chybě, které se dopustily celní orgány, jsou do jisté míry provázané (viz bod 121 výše), což má za následek, že tyto podmínky je každopádně třeba posuzovat z hlediska konkrétních okolností dané věci, s ohledem na zákonnou domněnku stanovenou ve druhém pododstavci dotčeného ustanovení.

123 Takovýto výklad rovněž zachovává užitečný účinek článku 220 odst. 2 písm. b) čtvrtého pododstavce CKS, neboť na dobrou víru dlužníka se lze odvolat za podmínek uvedených v tomto ustanovení a Komise ji může zkoumat v každém jednotlivém případě s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem dané věci, a to i když se má za to, že dlužník nemohl chybu rozumným způsobem zjistit.

124 Pokud jde dále o podmínku dodržení platných předpisů týkajících se celního prohlášení, je třeba konstatovat, že nová ustanovení, jež byla do článku 220 odst. 2 písm. b) CKS vložena nařízením č. 2700/2000, tuto podmínku nezmiňují. Je nicméně třeba připomenout, že při posuzování žádosti o neprovedení dodatečného výběru dovozního cla musí být rovněž zohledněna ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) prvního pododstavce CKS, a tudíž kumulativní podmínky, které toto ustanovení obsahuje a které musí být splněny (viz body 92 až 99 výše), tedy zejména podmínka, že dlužník musí

být v dobré víře a dodržet všechna ustanovení platných předpisů (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 1. října 2009, Agrar-Invest-Tatschl v. Komise, C-552/08 P, EU:C:2009:605, body 52, 55 a 56, a rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).

125 Podmínka dodržení planých předpisů týkajících se celního prohlášení se uplatní tehdy, když se dodatečné vybrání cla týká preferenčního statusu zboží a orgány třetí země vydaly v tomto ohledu nesprávné osvědčení.

K použití ostatních podmínek pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS

126 Jak vyplývá z bodu 123 výše, skutečnost, že chybu, které se dopustily příslušné orgány, je třeba považovat za chybu, kterou nebylo možno rozumným způsobem zjistit, nebrání tomu, aby Komise zkoumala, zda je dlužník v dobré víře, v souladu s judikaturou citovanou v bodě 121 výše, s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem dané věci.

127 Navíc Komise musí zkoumat i podmínku dodržení předpisů týkajících se celního prohlášení, a je tudíž třeba s ohledem na argumenty Španělského království určit, zda napadené rozhodnutí není v tomto směru stiženo vadou.

– Ke skutečnostem týkajícím se dobré víry dlužníka

128 Je třeba předeslat, že při posuzování otázky, zda byl dlužník v projednávané věci v dobré víře, je třeba přihlédnout ke dvěma skutečnostem, na které Komise poukázala v napadeném rozhodnutí.

129 Zaprvé dlužník náleží ke skupině, která vykonává činnost po celém světě v oblasti rybolovu, přípravy, výroby a balení výrobků z čerstvých, mražených nebo konzervovaných ryb a jejich uvádění na trh (bod 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

130 Zadruhé vývozce dotčených výrobků, který poskytl informace, na jejichž základě byla vydána osvědčení o původu zboží na tiskopise A, je společností náležející ke stejné skupině jako dlužník (body 37 a 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a dvě plavidla, která používala dvojí vlajku, patří uvedené skupině (bod 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Za takovýchto okolností nelze podle Komise připustit, že skutečnost, že se má za to, že chyba nebyla rozumným způsobem zjistitelná z důvodu použití čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého pododstavce CKS, vede k uznání dobré víry dlužníka.

131 V tomto ohledu z judikatury konkrétně vyplývá, že chyba, které se dopustily příslušné orgány, musí být takové povahy, že ji osoba povinná zaplatit clo jednající v dobré víře nemohla přiměřeným způsobem zjistit i přes svou profesní zkušenost a řádnou péči, se kterou postupovala (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 38).

132 V první řadě je třeba konstatovat, že skutečnosti, na které Komise poukázala v napadeném rozhodnutí, které se týkaly profesní zkušenosti dlužníka (viz bod 129 výše), nejsou zpochybňovány Španělským královstvím, které naopak připouští, že Komise v bodě 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uznala, že dlužník byl velmi zkušeným hospodářským subjektem, avšak též uvádí, že profesní zkušenost dlužníka nepředjímá nedodržení podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS.

133 Je zajisté pravda, že profesní zkušenost sama o sobě nevylučuje dobrou víru hospodářského subjektu nebo nezjistitelnost chyby, jak zdůrazňuje Španělské království. Je však třeba podotknout, že od zkušeného profesionála lze očekávat, že věnuje zvýšenou pozornost administrativním a věcným náležitostem, jejichž posouzení spadá do běžného rámce jeho činností, zejména že může snadněji konstatovat jakoukoli odchylku od správné běžné praxe.

134 Ve druhé řadě je třeba připomenout, že pokud jde o náležitou péči, je na hospodářském subjektu, který má pochybnosti, aby se informoval a opatřil si všechna možná vysvětlení, aby uvedená ustanovení neporušil (obdobně viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 58, a ze dne 13. září 2007, Common Market Fertilizers v. Komise, C-443/05 P, EU:C:2007:511, bod 191).

135 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zkoumala podmínku náležité péče dotyčného subjektu s ohledem na různé skutečnosti, o nichž bylo shledáno, že zakládají nedodržení pravidel týkajících se původu zboží.

136 Zaprvé, pokud jde o podmínku týkající se složení posádky rybářských plavidel, Komise měla za to, že vzhledem k povaze činností dlužníka a jeho příslušnosti ke skupině působící v několika oceánech, a tudíž podléhající různým pravidlům, nepostupoval dlužník s náležitou péčí tím, že nedodržel podmínky pro přiznání preferenčního sazebního zacházení stanovené v nařízeních č. 980/2005 a č. 732/2008.

137 Zadruhé Komise konstatovala, že v některých případech předložil vývozce buď osvědčení o nepreferenčním původu vydaná španělskou a francouzskou obchodní komorou spolu s osvědčeními EUR.1 nevydanými celními orgány Unie, jež se týkala dohody AKT, nebo osvědčení EUR.1 vydaná seychelskými orgány spolu s osvědčeními na tiskopise A vydanými panamskými orgány. Měla za to, že na základě takovýchto skutečností nelze určit původ tuňáka z důvodu nemožnosti nezbytné sledovatelnosti, a dospěla k závěru, že dlužník porušil platná ustanovení týkající se celního prohlášení a pravidla týkající se původu.

138 Zatřetí Komise konstatovala, že pojmy „dvojí registrace“, „rejstříkové číslo“ a „dvojí státní příslušnost“ plavidel nebyly nejasné, neboť byly jasně vymezeny právem Organizace spojených národů (OSN). Dodala, že unijní právo jasně vyžaduje k tomu, aby se na určité rybářské plavidlo mohl uplatnit GSP, že toto plavidlo musí být registrováno v jediném státě a plout pod vlajkou jediného státu. Komise přitom uvedla, že obě dotčená plavidla byla registrována na Seychelách a plula pod vlajkou této země po dobu pěti let, přičemž byla zároveň registrována v Salvadoru a plula pod vlajkou této země, avšak dlužník prohlásil, že podmínky stanovené v čl. 68 odst. 2 nařízení č. 2454/93 pro uplatnění GSP byly splněny.

139 Začtvrté Komise podotkla, že informace, na jejichž základě salvadorské orgány vydaly osvědčení o původu zboží na tiskopise A, byla poskytnuta dceřinou společností skupiny, k níž náleží dlužník.

140 Komise z toho dovodila, že dlužník nevykázal stupeň pozornosti, který se očekává od profesionálního hospodářského subjektu při celním zacházení požadovaném pro dotčené výrobky s ohledem na situace, na které Komise poukázala.

141 Ve třetí řadě je třeba odpovědět na jednotlivé argumenty, jež Španělské království uplatnilo s cílem zpochybnit nedostatek náležité péče dlužníka.

142 Na úvod je zaprvé třeba uvést, že Španělské království tvrdí, že tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí, že se salvadorské orgány dopustily chyby, ač jim vývozce nepodal nesprávný popis skutečností a dlužník postupoval s náležitou péčí ve vztahu k týmž skutečnostem, je rozporuplné.

143 K tomuto je třeba podotknout, že je zajisté nesporné, že podmínka týkající se nezjistitelnosti chyby, které se dopustily příslušné orgány, je do určité míry spojena s otázkou dobré víry dlužníka, jak uvádí judikatura. Nelze však připustit, že to, že chyba je považována za rozumným způsobem nezjistitelnou, což je zjištění plynoucí z uplatnění pravidla obsaženého v čl. 220 odst. 2 písm. b) druhém pododstavci CKS, jež bylo vloženo nařízením č. 2700/2000, vede automaticky a nezbytně k tomu, že dobrá víra dlužníka je shledána, a to *a fortiori*, v projednávané věci, s ohledem na okolnosti již uvedené v bodech 128 až 130 výše. Pokud jde o rozporuplnost, na kterou poukazuje Španělské království, mezi

zjištěním učiněné chyby a nepodáním nesprávného popisu skutečností vývozcem, nebylo předloženo žádné tvrzení na podporu této argumentace, jejíž logika nevyplývá ani z judikatury. Totéž platí pro případný rozpor mezi nepodáním nesprávného popisu skutečností vývozcem a nedostatkem náležité péče dlužníka ve vztahu k týmž skutečnostem. Konkrétně nelze předpokládat, že dobrá víra dlužníka vyplývá přímo z chování vývozce, neboť dlužník nemůže zejména těžit z jednání vývozce za okolností, kdy skutkové poznatky předložené vývozcem nemohou vést k tomu, že příslušné orgány dotčené třetí země vydají osvědčení o původu zboží na tiskopise A. Je tedy třeba konstatovat, že výše uvedená tvrzení Španělského království musí být posuzována z toho hlediska, že některé chyby, kterých se dopustily salvadorské celní orgány, vyplývaly ze zohlednění původních osvědčení, na která zjevně nemohlo být nahlíženo tak, že umožňují přiznání preferenčního zacházení, a jiné vyplývaly z vážného porušení povinností týkajících se posádky a vlajky dotčených plavidel.

144 Argument Španělského království proto musí být odmítnut.

145 Zadruhé Španělské království má na jedné straně za to, že by bylo nepřiměřené vyžadovat, aby dlužník znal složení posádky každého plavidla v okamžiku jednotlivých odlovů, jež provedla plavidla, která nepatří skupině Calvo, takže tato skupina nemohla požadovat informaci o složení posádky. Tvrdí, že dlužník přijal další preventivní opatření tím, že od svých dodavatelů vyžadoval osvědčení o vlastnictví, které dokládalo dodržení pravidla o složení posádky. Na druhé straně konstatuje, že komplexnost právních předpisů týkajících se produktů rybolovu v oblasti původu je jednou z relevantních okolností při posuzování podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS a není o ní v projednávané věci pochyb.

146 K prvnímu argumentu o nepřiměřenosti požadavku, aby dlužník znal složení posádky plavidel, která ulovila dotčené produkty, je třeba konstatovat, že jakkoli Komise v napadeném rozhodnutí ukládá tento požadavek dlužníkovi, ve svých písemnostech před Tribunálem jej uložila i vývozci. Je každopádně nutno shledat, že s ohledem na to, že dlužník i vývozce náleží ke stejné skupině, nedostatek náležité péče vývozce v souvislosti s kontrolou podmínek o složení posádky plavidel je přičitatelný i dlužníkovi, zejména z důvodu možností se vzájemně informovat mezi podniky náležejícími ke stejné skupině. Navíc je třeba konstatovat, že Španělské království tím, že předložilo osvědčení o vlastnictví plavidel, z nichž je patrné složení posádky, která skupina Calvo obvykle nechává majitele plavidel vyplnit, ve skutečnosti předkládá jasnou indicii v tom smyslu, že požadavek, aby vývozce nebo dlužník znali složení posádky, není zjevně nepřiměřený, a naopak se může jednat o poměrně běžnou praxi v odvětví rybolovu, zejména v případech, kdy jsou úlovky provedené těmito plavidly určeny k dovozu do Unie v rámci GSP. Za těchto okolností nelze mít za to, že je vyloučeno, aby vývozce nebo dlužník, kteří chtějí využít GSP, mohli od dodavatelů, a to i těch, kteří nenáleží ke skupině Calvo, vyžadovat informace o složení posádky v rámci jejich smluvních vztahů, nehledě na tvrzení Španělského království, že takové informace je obtížné získat zejména z důvodu případných změn v posádce v okamžiku každého odlovu nebo z důvodu nestálé přítomnosti některých osob na palubě. Kromě toho, i když Španělské království tvrdí opak, takovému přístupu nebrání dodržování předpisů o ochraně osobních údajů, neboť existuje několik možností, jak si v praxi vyžádat takovéto údaje a ukládat je takovým způsobem, aby výše zmíněné předpisy nebyly porušeny, a to vyžádáním si souhlasu potřebného v tomto směru od dotyčných osob, zejména u plavidel, která nepatří skupině vývozce a dlužníka. Pokud by navíc bylo tvrzení Španělského království v tomto ohledu přijato, stal by se požadavek na prokázání složení posádky plavidel v okamžiku odlovu bezpředmětný, přestože je nesporné, že tato povinnost platila v projednávané věci v souladu s normami platnými v rozhodné době.

147 Pokud jde o sedm osvědčení předložených Španělským královstvím před Tribunálem, Komise zdůrazňuje, že neprokazují splnění podmínky týkající se složení posádky plavidla, podle které 75 % členů musí tvořit státní příslušníci zemí Unie nebo země, na kterou se vztahuje preferenční sazební zacházení. V této souvislosti je třeba konstatovat, že jak správně tvrdí Komise, tato osvědčení uvádí pouze procentní podíl členů posádky, kteří jsou státními příslušníky států Unie nebo některé zvýhodněné země ze sdružení II GSP pro účely kumulace („porcentaje de nacionales de un Pais

miembro de la UE o del grupo II de Paises GSP“), přičemž jedno z nich se vztahuje na procentní podíl členů posádky, kteří jsou státními příslušníky států, jež jsou stranami dohody AKT. Za těchto okolností je tedy nutno konstatovat, že s ohledem na svou nepřesnost nejsou předmětná osvědčení způsobilá prokázat, že podmínka týkající se složení posádky byla splněna.

148 Pokud jde konečně o komplexnost právních předpisů týkajících se produktů rybolovu v oblasti původu, nelze dovodit, že existuje v případě právního problému, o který jde v projednávané věci. Článek 68 odst. 1 písm. f) a g) a odst. 2 pátá odrážka nařízení č. 2454/93, ve znění platném v rozhodné době z hlediska skutkového stavu, stanoví, že za zboží zcela získané ve zvýhodněné zemi nebo v Unii se považují produkty mořského rybolovu a jiné produkty vytěžené z moře mimo jejich pobřežní vody tamními plavidly nebo produkty vyrobené na palubě tamních výrobních plavidel a pojmy „tamní plavidla“ a „tamní výrobní plavidla“ se vztahují pouze na plavidla, jejichž posádku tvoří alespoň ze 75 % státní příslušníci zvýhodněné země nebo členských států.

149 Takovéto pravidlo nelze považovat za natolik komplexní, že by pro velmi zkušený hospodářský subjekt, jako je dlužník nebo vývozce, bylo nadměrně obtížné zajistit jeho dodržení. Argument Španělského království týkající se počtu rozhodnutí, v nichž Komise údajně odmítla dodatečné zaúčtování dovozního cla v odvětví tuňáka, o němž se netvrdí, že se v něm komplexnost právní úpravy týkala právě otázky složení posádky, musí být tedy odmítnut, stejně jako argument týkající se změn zanesených unijními orgány do právního rámce v oblasti GSP. Z takovýchto okolností totiž nelze dovodit, že podmínka týkající se složení posádky byla komplexní. Navíc skutečnost, že se Komise odhodlala zjednodušit pravidla o původu zboží v preferenčních režimech, což mělo za následek vypuštění podmínky týkající se složení posádky, je nanejvýš známkou toho, že cílem orgánu byla lepší legislativní praxe navazující na analýzu účinků předmětných norem a nelze z toho vyvodit, že pro obezřetné profesionály v dané oblasti byly tyto normy obtížně srozumitelné. Jak správně zdůrazňuje Komise, nebylo ostatně prokázáno, že se tvrzení Španělského království ohledně komplexnosti právních předpisů týkala konkrétně předmětného požadavku souvisejícího s posádkou. Obdobně ani skutečnost, že v tomto ohledu proběhla konzultace mezi OLAF a právní službou Komise, není rozhodujícím důkazem o komplexnosti předmětné právní otázky. Pokud jde navíc o výklad pojmu „posádka“ podaný Soudním dvorem v rozsudku ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další (C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 47), nelze na omezení tohoto pojmu na stálé zaměstnance přítomné na plavidle nahlížet jako na zdroj dalších obtíží pro zajištění dodržení pravidla stanoveného v čl. 68 odst. 1 a odst. 2 páté odrážce nařízení č. 2454/93, neboť z něj naopak vyplývá, že je třeba se informovat pouze o členech posádky, které k plavidlu, na němž dochází k úlovkům, na které se vztahuje GSP, pojí stálý vztah.

150 Argumentace uplatněná v tomto ohledu Španělským královstvím proto musí být odmítnuta.

151 Zatřetí má Španělské království za to, že napadené rozhodnutí je rozporuplné, neboť se v něm uvádí, že dlužník z důvodu své činnosti měl vědět, že podmínka složení posádky nebyla dodržena, ale že pokud jde o úlovky, jejichž původ byl doložen osvědčeními o původu zboží na tiskopise A vydanými Panamou, se mohlo stát, že dlužník chybu nemohl zjistit. Dále tvrdí, že se Komise odchýlila od rozhodovací praxe, podle které vždy prominula clo zkušeným hospodářským subjektům vykonávajícím stejnou činnost jako dlužník, což představuje relevantní skutečnost, k níž je v projednávané věci třeba přihlédnout, přestože byla tato rozhodnutí přijata při uplatnění článku 239 CKS nebo pravidel AKT.

152 K rozporuplnosti napadeného rozhodnutí je třeba uvést, že důvody, proč Komise shledala, že situace surovin pocházejících z Panamy musí být posuzována odlišně od ostatních případů, jasně vyplývají z bodu 38 odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Původ předmětných surovin byl doložen osvědčeními o původu zboží na tiskopise Avydanými panamskými orgány, tedy zemí náležející k regionálnímu sdružení II, a nikoli osvědčeními jiného druhu, jež by vydaly orgány země, která nenáleží k témuž regionálnímu sdružení, jako tomu bylo v případě sporných dovozů. Za těchto podmínek Komise

uznala, že se mohlo stát, že dlužník nevěděl, zda osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná salvadorskými orgány pro sporné dovozy byla či nebyla vydána správně s ohledem na osvědčení téhož druhu vydaná panamskými orgány. Napadené rozhodnutí tedy není rozporuplné.

153 K dřívější rozhodovací praxi Komise správně tvrdí, že se rozhodnutí REM 07/02 a REM 08/02 vztahovala na situace, kdy nešlo o předložení původních osvědčení o původu zboží nevhodných pro účely GSP ze strany vývozce, za okolností, kdy osoby povinné zaplatit clo měly zvláštní profesní zkušenost a dlužník nebo vývozce náleželi ke stejné skupině, stejně jako v projednávané věci. Tato rozhodnutí se totiž týkala spíše problémů souvisejících se složením posádky a v druhém případě rovněž problémů souvisejících s otázkou, kdo byl majitelem dotčených plavidel. Pokud jde o ostatní rozhodnutí předložená Španělským královstvím, je nutno konstatovat, že se žádné z nich netýká situace, kdy dlužník a vývozce náleží ke stejné skupině. Jedná se tedy o rozhodnutí, jež se vztahují na jiné skutkové situace, než je ta, která je předmětem projednávané věci. Nezakládají tudíž rozhodovací praxi, jež by mohla být relevantní pro vydání rozhodnutí v projednávané věci. Žádné z uvedených rozhodnutí navíc neobsahuje zjištění, že by předmětná právní úprava byla komplexní, a tudíž by byla důvodem k prominutí dovozního cla.

154 Argumentace uplatněná v tomto ohledu Španělským královstvím proto musí být odmítnuta.

155 Začtvrté Španělské království připomíná, že podle judikatury je doba, po kterou celní orgány vykazují stejné chování, v určité míře důležitá pro posouzení náležité péče hospodářských subjektů. Salvadorské orgány, které byly náležitě obeznámeny s osvědčeními, jež měly k dispozici, nevznesly po řadu let žádnou námitku vůči vydávání osvědčení na tiskopise A, zejména z důvodu nepředání vzorů otisků razítek Komisí, čímž podporovaly vydávání nesprávných osvědčení.

156 Tribunál – obdobně jako Komise – podotýká, že argument vycházející ze zachování určitého postoje příslušných orgánů v průběhu času není sám o sobě rozhodující pro určení, zda dlužník postupoval s náležitou péčí, přestože se jedná o důležitý faktor pro ověření existence chyby ze strany uvedených orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 2013, Recombined Dairy System v. Komise, T-65/11, EU:T:2013:295, body 25 a 29). S ohledem na všechny relevantní okolnosti projednávané věci, konkrétně na zkušenost dlužníka, jeho příslušnost ke stejné skupině jako vývozce a povahu učiněné chyby, nemůže zachování určitého postoje salvadorských orgánů v průběhu času zbavit dlužníka povinnosti postupovat s náležitou péčí. Kromě toho je třeba konstatovat, že otázka vzorů otisků razítek, které měla Komise předat uvedeným orgánům, nemá vliv na povahu učiněné chyby, a tudíž na náležitou péči, s níž měl dlužník postupovat. Španělské království ostatně po zdůraznění, že nepředání vzorů otisků razítek představovalo nesplnění povinnosti přičitatelné přímo Komisi, která podle něj nepochybně přispěla k vydávání nesprávných osvědčení a přetrvávání chyby, samo uvádí, že „zde nejde o hlavní příčinu vydání nesprávných osvědčení“. K tomu je třeba dodat, že otázka případného padělání osvědčení EUR.1, jež sloužila k vydání osvědčení na tiskopise A, v projednávané věci nevyvstala, takže nepředání příslušných vzorů otisků razítek Komisí nemohlo mít žádné praktické důsledky.

157 Argumentace uplatněná v tomto ohledu Španělským královstvím proto musí být odmítnuta.

158 Zapáté Španělské království tvrdí, že pravidlo týkající se původu pouze stanoví, že plavidla musí být registrována nebo přihlášena ve zvýhodněné zemi nebo v některém členském státě a vyloučení uplatnění preferenčních režimů v případě dvojí registrace vyplývá z výkladu Komise, který nebyl v době podání žádostí o vydání osvědčení, jež uváděla užívání seychelské vlajky, znám. Důsledky dvojí registrace tudíž plynou z komplexní právní úpravy, což je doloženo tím, že salvadorské orgány zaujaly jiný výklad podmínky týkající se vlajky než Komise.

159 V této souvislosti Španělské království uznává, že dlužník i vývozce věděli, že předmětná plavidla byla přihlášena ve dvou zemích, jak správně poukázala Komise. Tvrdí ovšem, že vývozce salvadorským orgánům v dobré víře oznámil, že šlo o dvojí vlajku. Je mimoto nesporné, že předmětná plavidla patřila jiné společnosti skupiny, k níž náleží dlužník a vývozce.

160 I když Španělské království tvrdí opak, nelze připustit, že pravidlo týkající se původu, stanovené v čl. 68 odst. 2 nařízení č. 2454/93, je obzvláště komplexní. Toto ustanovení totiž stanoví, že plavidla, na nichž dochází k úlovkům, na které se vztahuje GSP, jsou registrována nebo přihlášena ve zvýhodněné zemi nebo v některém členském státě a plují pod vlajkou zvýhodněné země nebo některého členského státu. Je tedy třeba shledat, že jediná relevantní otázka se týká důsledků okolnosti, že obě předmětná plavidla byla přihlášena jak v Salvadoru, tak na Seychelách.

161 Je nutno podotknout, že jak mnohokrát zdůraznila Komise, právo OSN stanovuje důsledky, které plynou pro plavidlo plující pod několika vlajkami.

162 Článek 92 odst. 2 Úmluvy Organizace Spojených národů o mořském právu, jež byla podepsána v Montego Bay dne 10. prosince 1982 a vstoupila v platnost dne 16. listopadu 1994, stanoví, že loď plující pod vlajkami dvou nebo více států, kterých používá podle libosti, nemůže uplatňovat vůči kterémukoli třetímu státu žádnou z těchto státních příslušností a může být považována za loď bez státní příslušnosti. Z tohoto pravidla vyplývá, že plavidlo plující pod dvojí vlajkou se z hlediska mezinárodního práva nachází v protiprávní situaci.

163 Pokud jde o uplatnitelnost této normy v projednávané věci, je třeba podotknout, že Úmluva Organizace spojených národů o mořském právu byla jménem Unie schválena rozhodnutím Rady 98/392/ES ze dne 23. března 1998 o uzavření Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu ze dne 10. prosince 1982 a dohody ze dne 28. července 1994 o provedení části XI této úmluvy Evropským společenstvím (Úř. věst. L 179, s. 1; Zvl. vyd. 04/03, s. 260). Z toho důvodu je Unie touto úmluvou vázána, a ustanovení této úmluvy jsou proto nedílnou součástí právního řádu Unie (rozsudky ze dne 30. května 2006, Komise v. Irsko, C-459/03, EU:C:2006:345, bod 82, a ze dne 3. června 2008, Intertanko a další, C-308/06, EU:C:2008:312, bod 53).

164 Komise tedy správně uplatnila pravidlo týkající se původu stanovené v čl. 68 odst. 2 nařízení č. 2454/93 s přihlédnutím k pravidlu stanovenému v čl. 92 odst. 2 Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu. S ohledem na poměrně jednoduchý způsob výkladu ustanovení uvedeného nařízení ve světle této úmluvy, která navíc v rozhodné době z hlediska skutkového stavu nepředstavovala žádný nový poznatek, nelze shledat, že je předmětná právní úprava komplexní. Navíc vzhledem ke zkušenosti vývozce a dlužníka, jakož i jejich příslušnosti ke skupině mezinárodního rozměru v oblasti rybolovu nemůže Španělské království právoplatně tvrdit, že dotyční neznali pravidlo týkající se dvojí vlajky a jeho striktní důsledky.

165 Za těchto podmínek musí být celá argumentace Španělského království, jež je namířena proti zjištění o dvojí vlajce obsaženému v napadeném rozhodnutí, odmítnuta, a to včetně tvrzení, že vývozce nezatajil skutečnost, že předmětná plavidla plula pod dvojí vlajkou. Okolnost, že příslušné orgány byly o této situaci informovány, nemá žádný vliv na relevanci toho, že šlo o jednání, jež je s výše uvedenými normami v rozporu (viz body 162 a 163 výše).

166 Pokud jde konečně o argumentaci týkající se profesní zkušenosti dlužníka, což je tvrzení, které podle Španělského království nebrání tomu, aby Komise v souladu se svou praxí prominula dovozní clo, je třeba konstatovat, že na tuto argumentaci již bylo odpovězeno zejména v bodech 128 až 133, 146 a 149 výše, a to v tom smyslu, že vzhledem k okolnostem projednávané věci a zejména profesní zkušenosti dlužníka měl dotyčný postupovat s náležitou péčí, kterou ve vztahu k chybám, kterých se dopustily salvadorské orgány, nevykázal.

167 Pokud jde o skutečnost, že uvedená zkušenost nebránila tomu, aby dovozní clo nebylo vybráno u dovozů z Panamy, z bodu 152 výše dostatečně vyplývá, že doložení původu osvědčeními o původu zboží na tiskopise A vydanými panamskými orgány, tedy zemí náležející k regionálnímu sdružení II, neumožňovalo dlužníkovi zjistit, zda osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná salvadorskými

orgány pro sporné dovozy byla správně vydána s ohledem na osvědčení vydaná panamskými orgány. Španělské království tedy nemůže z tohoto zjištění vyvodit jakýkoli rozpor v úvahách Komise, které se zakládají na pojetí dvou odlišných skutkových situací ohledně dovozů provedených dlužníkem.

168 Je proto třeba konstatovat, že Komise správně shledala, že dlužník nepostupoval s náležitou péčí, a proto nelze mít za to, že jednal v dobré víře pro účely uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS.

– Ke skutečnostem týkajícím se dodržení předpisů o celním prohlášení

169 Španělské království tvrdí, že Komise neupřesnila, jaká ustanovení týkající se celní hodnoty nebyla dodržena, neboť poukázala pouze na nedodržení pravidel týkajících se původu. Takovéto zjištění přitom neumožňuje prokázat porušení předpisů týkajících se celního prohlášení. Dlužník předložil podle Španělského království správná celní prohlášení, jež obsahovala žádosti o preferenční sazební zacházení, které byly podloženy k tomuto účelu nezbytnými osvědčeními. Nelze mu tedy vytýkat, že neposkytl informace, které nemohl rozumným způsobem znát a získat.

170 K podložení své argumentace odkazuje Španělské království na zprávu OLAF, která připouští možnost, aby z úlovků byly identifikovány získané hotové produkty a zásilky do Unie, v nichž jsou tyto produkty zahrnuty, aniž cokoli naznačuje, že není možné identifikovat původ úlovků. Navíc zásilky do Unie podle něj zahrnovaly produkty získané ze surovin ulovených na plavidlech, o která jde v projednávané věci, ale i na jiných plavidlech. Pokud všechny zásilky zahrnovaly výrobky získané zpracováním surovin ulovených na několika plavidlech, tvrzení Komise, že některé zásilky, k nimž došlo za využití téhož osvědčení na tiskopise A, nedodržují ustanovení o celní hodnotě, je podle Španělského království svévolné, neboť toto by platilo ve všech případech.

171 Konečně Španělské království tvrdí, že platný systém sledovatelnosti umožňuje určit původ úlovků, přičemž OLAF výslovně odkazuje na zprávy o sledovatelnosti předložené dlužníkem, což dokládá existenci vhodného systému sledovatelnosti a možnost odlišit v každé zásilce původní výrobky od těch, které původní nebyly. Navíc v dopise Ares(2014) 732193 ze dne 14. března 2014 Komise uznává existenci sledovatelnosti v projednávané věci a tento dopis souvisí s napadeným rozhodnutím, neboť zahrnuje některá posouzení týkající se rozhodnutí Tribunal de Cuentas (Účetní dvůr, Španělsko) o platebních výměrů za rok 2009 ve věci sporných dovozů.

172 V replice Španělské království tvrdí, že výklad, podle kterého dvojí registrace plavidla vylučuje uplatnění preferenčních režimů, byl podán poté, co španělská správa uzavřela většinu dodatečných platebních výměrů, které neodlišovaly původní výrobky od výrobků nepůvodních uvedených v témže osvědčení.

173 Španělské království dále připomíná, že nedodržení pravidla o původu umožňuje vyměřit celní dluh, což je nezbytné pro zahájení řízení o prominutí cla, avšak není podmínkou tohoto prominutí.

174 Je třeba předeslat, že z bodu 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dlužník tím, že předložil osvědčení o původu zboží, jež neumožňovala určit původ tuňáka, porušil platná ustanovení o celním prohlášení a pravidla týkající se původu.

175 Je nutno konstatovat, že toto je jediný důvod, na kterém se zakládá nedodržení ustanovení týkajících se celního prohlášení, neboť Komise smysluplně neodpověděla před Tribunálem na argument Španělského království vycházející z nemožnosti založit takovéto nedodržení na porušení pravidel týkajících se původu, jež je podle Španělského království výchozím bodem pro zahájení řízení o dodatečném vybrání cla, a nikoli skutečností, podle které se posuzuje přípustnost podmínky týkající se celního prohlášení.

176 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle judikatury je deklarant povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené unijními předpisy a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na celní zacházení požadované pro dotčené zboží (rozsudky ze dne 23. května 1989, Top Hit Holzvertrieb v. Komise, 378/87, EU:C:1989:209, bod 26, a ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C204/94, EU:C:1996:198, bod 108).

177 Avšak jak uvedl Soudní dvůr, tato povinnost nemůže zacházet nad rámec informací, o kterých deklarant může přiměřeným způsobem vědět nebo je získat, takže stačí, že takové informace, byť jsou nesprávné, byly poskytnuty v dobré víře (rozsudky ze dne 1. dubna 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, bod 29, a ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 109).

178 Z bodů 61 a 62 výše přitom vyplývá, že zjištěné porušení pravidel týkajících se původu dovezených výrobků má v projednávané věci za následek porušení předpisů týkajících se celního prohlášení. Článek 84 nařízení č. 2454/93 stanoví, že doklady o původu zboží se předkládají celním orgánům členského státu dovozu postupy uvedenými v článku 62 CKS. Uvedený článek se přitom týká písemného celního prohlášení. Stanoví, že celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel, musí být podepsáno a obsahovat všechny náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, a k celnímu prohlášení musí být připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících uvedený celní režim. Za účelem uplatnění preferenčního sazebního zacházení z důvodu původu dovážených výrobků musí dovozce podle článku 62 CKS ve spojení s článkem 84 nařízení č. 2454/93 připojit k celnímu prohlášení osvědčení o původu zboží na tiskopise A, které je správné.

179 Dále je třeba podotknout, že jak správně tvrdí Komise, systém užívaný dlužníkem neumožnil určit původ úlovků relevantních v projednávané věci. Dodatečné zaúčtování ze strany španělských orgánů se totiž vztahovalo pouze na nepůvodní zboží a na zboží, které nemohlo být odděleno od nepůvodního zboží, takže tytéž orgány uznaly nedostatečnou sledovatelnost. Jak upřesňuje Komise, z dopisu ze dne 14. března 2014 zmíněného v bodě 171 výše stejně tak vyplývá, že se týkal pouze zboží, u něhož mohlo být dodatečné vybrání cla vyloučeno z důvodu, že se jednalo o původní zboží oddělitelné od nepůvodního zboží. Z celkového pohledu se otázka sledovatelnosti výrobků týká – jak správně tvrdí Komise – stadia předcházejícího tomuto řízení, tj. stadia vyměření celního dluhu, které příslušelo vnitrostátním orgánům, a nikoli stadia prominutí cla. Pokud jde dále o inspekční zprávy OLAF, ty rovněž poukazují na závažné nedostatky v systému sledovatelnosti.

180 Konečně nelze důvodně tvrdit, že Komise provedla svévolné posouzení jednotlivých situací, na které se vztahují předložená osvědčení, neboť jak bylo analyzováno v bodě 152 výše, jedná se o několik objektivně odlišných a nesrovnatelných situací.

181 Ač tedy není třeba zkoumat ostatní argumenty uplatněné v tomto ohledu Španělským královstvím, které byly připomenuty v bodech 170 až 173 výše a nemohou zneplatnit zjištění, že případná sledovatelnost výrobků se netýkala výrobků dotčených v projednávané věci ani závěr o neexistenci svévolného posouzení skutečností ze strany Komise, je tuto část druhého žalobního důvodu i tento žalobní důvod v plném rozsahu třeba zamítnout, a tudíž zamítnout projednávanou žalobu.

K nákladům řízení

182 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

183 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Španělské království nemělo ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Španělské království ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. prosince 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutkový základ sporu 1

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 4

Argumenty účastníků řízení 5

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na řádnou správu v rámci článku 872a nařízení č. 2454/93 5

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS 9

K přípustnosti výtky týkající se dřívější žádosti o prominutí dovozního cla podané dlužníkem 9

Ke kumulativní povaze podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS 10

K nezjistitelnosti chyby 11

K povinnosti splnit ostatní podmínky pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS 14

K použití ostatních podmínek pro uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS 17

– Ke skutečnostem týkajícím se dobré víry dlužníka 17

– Ke skutečnostem týkajícím se dodržení předpisů o celním prohlášení 23

K nákladům řízení 24